

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **Z. P.,**
bytem X,

zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Kokešem,
se sídlem Na Flusárně 168, Příbram,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2020, č. j. 037188/2020/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2020, č. j. X, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Kokeše, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 14. 4. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Dobříš (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 1. 2020, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, tím, že jako vlastník pozemku v rozporu s § 119 odst. 1 stavebního zákona užívá stavbu zpevněných

ploch a likvidace dešťových vod na pozemcích parc. č. X, X, X, X a X v k. ú. R. (dále jen „zpevněné plochy“) minimálně v době od 9. 4. 2019 do 15. 10. 2019 bez kolaudačního souhlasu nebo rozhodnutí, nebo takové užívání umožňuje jiné osobě. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč a dále mu byla stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce úvodem uvedl, že napadené rozhodnutí žalované je zcela nepřezkoumatelné, jelikož k jednotlivým námitkám žalobce, které žalobce uplatnil v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, žalovaný ničeho neuvádí a pouze kopíruje vyjádření stavebního úřadu, pročez žalobce nemá možnost zjistit, na základě jakých myšlenkových konstrukcí dospěla žalovaná k závěru, že postup stavebního úřadu byl v pořádku.
3. Žalobce dále uvedl, že zpevněné plochy nejsou stavbou. Jedná se pouze o stavební úpravu nevyžadující stavební povolení. Stavbu samou představuje úprava pozemků provedená již v minulosti za účelem, aby pozemky byly způsobilé k plnění funkce příjezdové cesty a manipulační plochy v areálu společnosti P. s.r.o., která na pozemcích prováděla v minulosti svoji podnikatelskou činnost. Pozemky byly v minulosti za tímto účelem podrobeny intenzivní stavební činnosti, v jejímž rámci došlo k opakovanému zhutnění jejich povrchu, návozu živich směr, zbudování drenáže pod povrchem pozemků za účelem jejich odvodnění. Stavbou je tak právě popsána úprava pozemků provedená v minulosti, nikoli zpevněné plochy provedené žalobcem. Z tohoto důvodu se tedy žalobce nemohl dopustit uvedeného přestupku, neboť nemohl užívat stavbu bez kolaudačního rozhodnutí nebo kolaudačního souhlasu nebo takové užívání umožnit jiné osobě, když se o žádnou stavbu nejedná, a proto je nutno napadené rozhodnutí považovat za věcně nesprávné. Žalobce k tomuto uvedl, že byt tuto námitku vznáší již od samotného počátku řízení, tak s touto se do dnešního dne ani stavební úřad ani žalovaný dostatečně nevypořádali a žalobce neví, zda tato jeho relevantní námitka byla vůbec posuzována.
4. Žalobce rovněž uvedl, že ani není investorem předmětných úprav, kdy tímto je společnost P. P. s.r.o. Žalobce tedy ani nemohl naplnit skutkovou podstatu předmětného přestupku, neboť s předmětnými úpravami nemá nic společného, a proto je celé řízení proti žalobci vedeno neoprávněně, neboť žalobce se uvedeného přestupku z logiky věci nemohl dopustit. Ani s touto námitkou žalobce se stavební úřad a žalovaný dostatečně nevypořádali, když blíže nezkontrolovali, zda vůbec žalobce má s předmětnými úpravami cokoliv společného, kdy tedy i z tohoto důvodu je nutno napadené rozhodnutí žalovaného považovat za nezákonné a jako takové je zrušit.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že ve svém rozhodnutí vysvětlil, proč je žalobce považován za stavebníka i uživatele stavby a o co opřel svoji úvahu, kdy se tímto problémem zabývaly i soudy (okresní i krajský). Rovněž uvedl a odůvodnil, proč se v případě žalobce jedná o stavbu. Tímto se podrobně zabýval také stavební úřad. Proti argumentaci stavebního úřadu, neměl výhrady. S tím, že se jedná v daném případě o stavbu (což posuzuje primárně správní orgán, nikoli žalobce), se žalovaný ztotožnil. Úvahy v tomto smyslu byly uvedeny v obou rozhodnutích (jak stavebního úřadu, tak žalovaného) a opřeny o příslušná ustanovení stavebního zákona a žalovanému proto není jasné, jaké další myšlenkové konstrukce v této věci měl uvádět.

Obsah správního spisu

6. Stavební úřad oznámil dne 2. 4. 2019 žalobci zahájení řízení o přestupku, kterého se měl dopustit tím, že provádí stavbu bez povolení či jiného opatření stavebního úřadu a zároveň

s oznámením předvolal obviněného k ústnímu jednání. Při tomto jednání žalobce do protokolu uvedl, že není stavebníkem a nedokáže říct, jaké práce na stavbě probíhají. Dále pak uvedl, že předá stavebnímu úřadu jím podané odvolání proti nařízenému předběžnému opatření, ve kterém shrnuje, proč nemůže být považován za stavebníka a dále uvedl, že využívá svého práva a vypovídat nebude. Uváděným odvoláním brojil obviněný proti předběžnému opatření nařízenému usnesením Okresního soudu v Příbrami ze dne 1. 4. 2019 ve věci žalobce, kterým byla obec R. proti žalovanému Z. P., o žalobě z rušené držby. Z. P. byl uložen zákaz provádění stavby a dále mu bylo uloženo, aby se zdržel obtěžování obce R. vnikem imisí v podobě půdních otřesů, prachu, hluku, nečistot a pachu na pozemek žalobce parc. č. st. X v katastrálním území R., to vše způsobované pohybem stavební techniky a techniky navázející a manipulující se skladovým stavebním materiálem na pozemcích Z. P. a prováděním nelegálních stavebních prací na těchto pozemcích, nad míru přiměřenou poměrům. Dne 24. 4. 2019 byl v uvedené věci vydán rozsudek, kterým bylo výrokem I. provádění stavby Z. P. zakázáno a rozsah nařízeného předběžného opatření výrokem II. rozsudku potvrzen. Proti tomuto rozsudku se Z. P. odvolal, avšak se svým odvoláním neuspěl. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 15. 8. 2019 jeho odvolání do výroku II. odmítl, ve výroku I. rozsudek potvrdil.

7. Stavební úřad dne 21. 1. 2020 vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným za úmyslné protiprávní jednání, jehož skutková podstata je uvedena v § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, kterého se dopustil tím, že jako vlastník pozemku v rozporu s § 119 odst. 1 stavebního zákona užívá stavbu zpevněných ploch minimálně v době od 9. 4. 2019 do 15. 10. 2019 bez kolaudačního souhlasu nebo rozhodnutí, nebo tím, že takové jednání umožní jiné osobě. Za tento přestupek mu byla uložena podle § 178 odst. 3 písm. b) stavebního zákona pokuta ve výši 100 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém argumentoval obdobně, jako v podané žalobě (viz body 3-4 rozsudku).
8. Dne 16. 3. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že stavební úřad ve svém rozhodnutí velmi podrobně popsal aktivity žalobce na pozemcích v katastrálním území R., které byly zjištěny již v roce 2012, kdy bylo zjištěno, že žalobce nechal jako vlastník pozemků bez příslušných povolení pod stavbou sejmut ornici, kterou odvezl, na pozemky navezl materiál obsahující stavební suť a zeminu s kamením a bez povolení části pozemků oplotil. Na části pozemků uskladnil různý materiál na paletách, v plechových bednách i volně sypaný odpad všeho druhu. O jeho aktivitách svědčí letecké snímky dostupné na webových stránkách www.seznam.cz, z různých časových období, kdy byl travnatý porost sejmut, povrch srovnán pomocí stavební suti, při stavbě haly (2014) byla plocha rozšířena. O povolení zpevněných ploch nebylo nikdy požádáno, nebyly povoleny. Dále uvedl, že v části čtvrté stavebního zákona – stavební řád, jsou zakotveny stavby, terénní úpravy, zařízení a udržovací práce, které nevyžadují stavební povolení ani ohlášení (§ 103), stavby, k jejichž provedení je nutné ohlášení (§ 104). Stavby, které zde uvedeny nejsou, vyžadují před jejich realizací povolení příslušného úřadu. Jak uvedl stavební úřad, vyžadují zpevněné plochy nad 300 m² minimálně územní souhlas a zmiňované ohlášení, nad 1000 m² pak územní rozhodnutí a stavební povolení. Uvedené zpevněné plochy nebyly dosud povoleny. Odvolatel byl vyzván k bezodkladnému zastavení prací, tento zákaz nerespektuje. Zámková dlažba a oplocení jsou stavebními díly, která vznikla stavební i montážní technologií. Také terénní úpravy, odstavné, manipulační, prodejní i skladové nebo výstavní plochy o výměře větší než 1 000 m² vyžadují dle § 80 odst. 2 stavebního zákona územní rozhodnutí a dle § 104 odst. 1 písm. f) i stavební povolení. Podle § 119 odst.

1 stavebního zákona pak lze takovou stavbu užívat pouze na základě kolaudačního souhlasu, popřípadě kolaudačního rozhodnutí. Přestupek byl tedy žalobci prokázán a s tímto hodnocením stavebního úřadu se žalovaný ztotožňuje.

Posouzení věci krajským soudem

9. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
10. V dalším kroku již soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud shledal, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl bez jednání, jelikož účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas ve smyslu § 51 s. ř. s.
11. Žalobce předně namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Tato námitka je důvodná. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Obdobně z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že „[n]evypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Jak však konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „[n]epřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí“. Srovnej též např. rozsudek ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 382/2018-21.
12. Žalobce namítal, že zpevněné plochy nejsou stavbou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí převzal část odůvodnění stavebního úřadu (viz bod 8 rozsudku). Toto odůvodnění se však s odvolací (a rovněž žalobní) námitkou míjí. Žalobce netvrdí, že by

stavbou nebyly úpravy provedené patrně v letech 2012-2014, ale to, že stavbou není zpevnění ploch a likvidace dešťových vod. Na tento argument však napadené rozhodnutí odpověď nemá, jelikož odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu (s nímž se žalovaný ztotožnil) argumentuje úpravami provedenými v letech 2012-2014 (sejmutí ornice, navezení materiálu obsahujícího stavební suť a zeminu s oplocení části pozemků, uskladnění materiálu na paletách, v plechových bednách i volně sypaného odpadu všeho druhu). Právě těmito úpravami je totiž vysvětlováno, že se jedná o stavby, které vyžadují kolaudační souhlas či rozhodnutí. Žalobce však v průběhu řízení ani v podané žalobě nezpochybnuje, že tyto úpravy splňují definici stavby, jeho argumentace je vztažena k úpravám z roku 2019. Soud dodává, že problémem rozhodnutí správních orgánů je, že z výroku a odůvodnění není zcela jednoznačné, co je vlastně žalobci kladeno za vinu (patrně i vzhledem ke změně právní kvalifikace v průběhu řízení). Na jednu stranu se totiž dle výroků obou rozhodnutí žalobce dopustil přestupku užívání „stavby zpevněných ploch a likvidace dešťových vod“ v roce 2019, což odpovídá vymezení dle oznámení společnosti ATELIER HESTIA s.r.o. (zastupující žalobce) ze dne 18. 1. 2019. Na stranu druhou odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu (s nímž se žalovaný ztotožnil) naznačuje, že je žalobci kladeno za vinu užívání úprav provedených v letech 2012-2014 (sejmutí ornice, navezení materiálu obsahujícího stavební suť a zeminu s oplocení části pozemků, uskladnění materiálu na paletách, v plechových bednách i volně sypaného odpadu všeho druhu). Právě těmito úpravami je totiž vysvětlováno, že se jedná o stavby, které vyžadují kolaudační souhlas či rozhodnutí. Výše uvedený rozpor je dle názoru soudu zásadní. Pokud je totiž žalobci kladeno za vinu toliko užívání „stavby zpevněných ploch a likvidace dešťových vod“, postrádá napadené rozhodnutí odpověď na odvolací námitku, že zpevněné plochy nejsou stavbou. Jsou-li mu kladeny za vinu úpravy proběhlé v letech 2012-2014 (resp. jejich užívání), pak se tato skutečnost neodráží ve výroku rozhodnutí správních orgánů. Výše uvedené lze nejlépe demonstrovat na problematice oplocení, jehož užívání dle výroku žalobci kladeno za vinu není, nicméně jeho existence je jedním z argumentů stavebního úřadu, proč v projednávané věci jde o stavbu. Zároveň soud dodává, že si umí představit i takovou interpretaci rozhodnutí správních orgánů, podle které je žalobci kladeno za vinu užívání zpevněných ploch (ať již vzniklých kdykoliv) a likvidace dešťových vod. V takovém případě je vzhledem k rozsahu těchto ploch pravděpodobné, že se jedná o stavbu, byť to nelze říct s určitostí, jelikož výměra zpevněných ploch není v rozhodnutích správních orgánů uvedena. V takovém případě ale soudu není zřejmé, proč je v rozhodnutí stavebního úřadu vůbec argumentováno oplocením a proč je nepovolené užívání vztaženo i na likvidaci dešťových vod, na kterou se žádná z částí argumentace, proč jde v projednávané věci o stavbu, zjevně nevztahuje.

13. Pokud pak jde o námitku, že stavebníkem/investorem je společnost P. P. s.r.o. (a nikoli žalobce), napadené rozhodnutí se k této otázce nevyjadřuje. Žalovaný pouze odkazuje na rozhodnutí civilních soudů, která však odpověď na námitku žalobce neposkytují. Především je nutno zdůraznit, že Okresní soud v Příbrami rozhodoval ve věci žaloby z rušení držby, což je rozhodnutí *de facto* předběžné povahy a soud se v něm zabývá pouze faktickým, nikoli právním stavem. Navíc důvod, pro který bylo žalobci Okresním soudem v Příbrami nařízeno (zjednodušeně řečeno) zdržet se stavebních činností, spočíval výlučně v jeho vlastnictví dotčených pozemků (viz bod 9 rozsudku okresního soudu v Příbrami ze dne 25. 4. 2019, č. j. 14 C 54/2019 5), což v kontextu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, postačuje. Okresní soud v Příbrami tedy vůbec neposuzoval otázku, zda má žalobce s užíváním výsledku stavební činností něco

společného nad rámec vlastnictví pozemků, přičemž samotné vlastnictví užívaného pozemku pro závěr o spáchání přestupku dle § 178 odst. 1 písm. f) stavebního zákona nepostačuje, jelikož k naplnění této skutkové podstaty je vždy nezbytné zavinění, tedy že vlastník užívání umožní minimálně z nedbalosti.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

14. S ohledem na výše uvedené závěry soud napadené rozhodnutí zrušil, aniž nařizoval jednání, podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude na správních orgánech, aby v první řadě vyjasnili, co je žalobci kladeno za vinu (zda užívání úprav provedených v roce 2019, užívání nepovolených zpevněných ploch vzniklých kdykoli, či jiná varianta), a tomu uzpůsobili svá rozhodnutí tak, aby výrok a odůvodnění byly ve vzájemném souladu. Soud přitom zdůrazňuje, že jelikož žalobce soustavně argumentuje, že v projednávané věci nejde o stavbu, je třeba jeho argument řádně vypořádat – v případě zpevněných ploch je například nezbytné nutné uvést jejich výměru.
15. Žalobce měl s žalobou úspěch, a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 4 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady tvoří odměna za zastupování za dva úkony právní služby (převzetí věci a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 600 Kč. Jelikož zástupce žalobce je plátcem DPH, náleží mu náhrada této daně ve výši 21 % z přiznané částky 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 12 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2021

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
předsedkyně senátu